

● Roms Pista d'Oro — den gyllene banan — är en magnifik anläggning i jättestadens utkanter. Som nästan alla icke-nordiska banor är den byggd av privata finansärer med det enda syftet att tjäna pengar. Hyrkarting dominerar därför verksamheten och till den ändan finns bar, restaurang, depå under tak, verkstad och belysning på den 1000 meter långa banan.

Söndagen den 26 september samlades hela Europas kartelit för att göra upp om VM-titeln på Pista d'Oro. För första gången fanns Sverige också representerat — Rom ligger vanligen obekvämt långt från oss, men denna gång passade tävlingarna tidsmässigt perfekt till sista EM-tävlingen, som gick i Paris söndagen därpå, så vi hade fullt lag på plats. Och ett bra lag: Ronnie Peterson, Leif Spalding, Rolf Skoghag och Jan Torgnysson.

Svenskarna infann sig redan på torsdagen för att inleda träningen och lyckades överlag mycket bra med den. Ronnie så bra att han underskred det gamla banrekordet med en hel sekund! Skulle vi få en svensk världsmästare? Javisst, trodde Parillabasen ing. Monaldi, Ronnie "il longue svedeze" borde ha medaljen som i en liten ask.

Nu gick det inte så och anledningen var närmast ett regnväder som av intensiteten att döma måste haft något med jordens sista dagar att göra. Syndafallet satte omgående banan under decimeterdjupt vatten och omöjliggjorde all körning. Då var man mycket tacksam för taket över depån.

Tävlingen uppskötts några timmar och kördes igång medan vattnet fortfarande

forsade ner i dräneringsbrunnarna. Busmolnen, som hade laddat ur sig det värsta vid det laget, återkom då och då under tävlingen för att fullfölja sitt nesliga uppsåt. Framgången för regnguden Pluvius var fullständig: den tävling som skvätte sig fram blev definitivt inte värdig att kallas världsmästerskap.

Det skulle föra för långt att gå in på när och varför allting som hände, utan vi nöjer oss med att konstatera att alla svenskarna kom bort i olika omgångar och återfanns i slutprotokollet på 14:e (Ronnie), 16:e (Leif) och 18:e (Rolf) plats efter de tre finalerna.

SALA IGEN!

Världsmästare utan att ha vunnit en enda final blev italienaren Guido Sala. Den skrynklige svartmuskige lille mannen, kartsportens "den gamle", vann sitt andra VM i följd genom att köra försiktigt, säkert och intelligent — men inte fort. Kanske vann han också tack vare arrangörernas föresats att en italiener skulle bli världsmästare: det förekom aldrig en start utan att Guido var med. Halkade han efter på mastervarvet så väntade starterna tills han var ikapp, en ynnest ingen utlänning vederfors minns!

Ånej, vi ska ändå inte ta äran ifrån Guido Sala. Han körde helt enkelt skickligast under de ogynnsamma omständigheterna och även om han aldrig var snabbast, höll han ändå den *genomgående* högsta standarden och det är just den som belönas med VM-värdigheten.

CHRIS

DEN GAMLE OCH REGNET

Annars var det tysken Werner Ihle som var snabbast under tävlingen. Han vann två av de tre finalerna, men kom bort i blötan på den tredje och fick därför vara nöjd med en andraplats totalt.

VM:et var alltså en sorgesam tillställning. Man önskar att nästa års tävling dels måtte gynnas av gott väder och dels förläggas till en något mindre avlägsen ort än Rom. Vad det gäller vädet finns ju litet att göra, men orten blir, hör och häpna!, KÖPENHAMN. Det är nämligen redan spikat i CIK att Sverige och Danmark tillsammans ska arrangera VM i Köpenhamn den 25 september 1966!

RESULTAT: 1. Guido Sala, Italien; 2. Ihle, Tyskland; 3. Hezemans, Holland; 4. Graf, Tyskland; 5. van Staaldouin, Holland.

BEVARA OSS FÖR NORDM

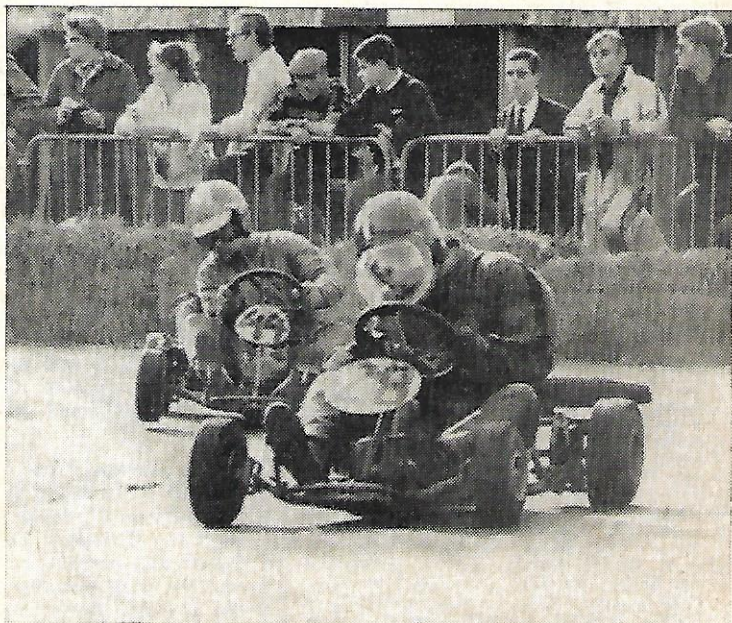
● Och så slog det till slut för vårt EM-lag. Det har många gånger varit så nära, men det lilla förargliga o m har förföljt oss. Om inte det eller det hade hänt är ju ingen ursäkt till misslyckanden, bara en förklaring. Men denna gång fanns

Så länge det höll gick det fort för Rolf Skoghag, här jager han engelsmannen Bobby Day.

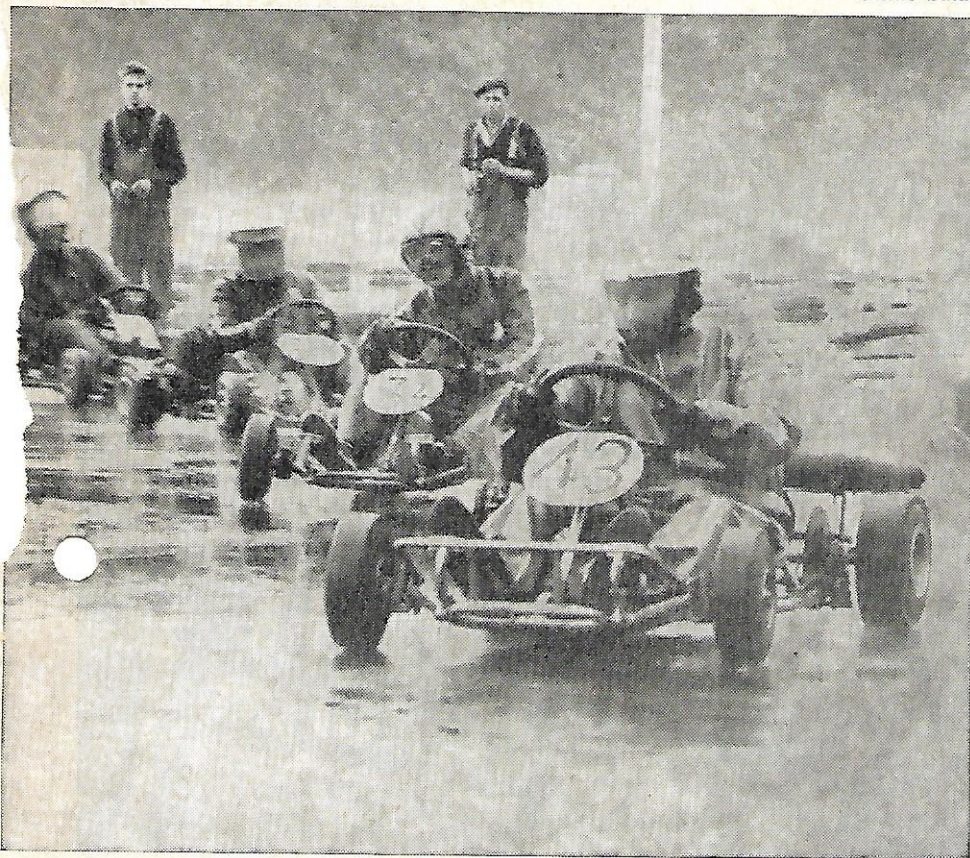
◀ Äntligen! För första gången i Kart-EM:s historia en svensk segrare: Ronnie Peterson.

det färre om än vanligt och så gick det också vägen.

Det är lika bra vi säger det med en gång: Ronnie Peterson vann! Inte av slump eller genom konkurrenternas befall: han körde helt enkelt ifrån dom.

Världsmästare
på våta galocheer nr 43
Guido Sala.

ÄNNENS RASERI!

Det senaste halvårets olycksmoln som legat svart och hotfullt över Ronnie, lättade som genom ett trollslag denna strålande höstsöndag den 3 oktober 1965 i Paris.

Det tog fem varv i första försöket för Ronnie att komma om Guido Sala som kastat sig fram till ledningen i starten. Väl om den dubbla världsmästaren behövde Ronnie inte ge bort sin tätplats någon gång under hela tävlingen. Sådant kallas överlägsenhet.

FLER GLÄDJEÄMNER

Men därmed var det inte slut på glädjeämnen. Cai Lundberg, som rest direkt från Göteborg till Paris för att bli fjärdeman i laget, gladdes med strålande insatser och slutade på fjärde plats i finalen. Cai körde inspirerat och sin vana trogen fortare och fortare ju längre tävlingen gick — vanligen är det tvärtom som bekant. I finalens början låg han låst bakom ett gäng holländare som täppte till hela banbredden, men fick oväntat hjälp av italienaren Oscar Sala som knuffade och bökte sig genom fördämningarna och Cai hade bara att följa efter. Det är inte var dag man har pace-maker i karting inte.

... OCH LÄNKEN SOM BRAST

Bara Rolf Skoghag hållit sig kvar på sin

tolfte finalplats så... Faktum är att det hade räckt för svensk lagseger i Paris. Men Ris-Roffes kedja ville annorlunda. Knappt ett halvt varv från mål gav den illa slitna kedjan upp och det var bara tack vare Roffes sinnesnärvaro att omedelbart ta ett grabbatag i vagnen och springa i mål som han räddade en 19:e plats och därmed andra nationsplats.

För Leif Spalding gick det illa den här gången. Han körde nog så fort, men blev olyckligt pååkt och fick vagnen så illa justerad att han inte kom till A-final. I B-finalen startade han långt nere, men arbetade upp sig till andra plats i mål.

Sveriges poängsumma blev 284 och eftersom Holland vann på 286 hade det alltså bara behövts en enda placering bättre för att vi skulle ha vunnit.

Men det viktigaste är väl ändå att vi vet med oss att vi skulle kunna ha vunnit. Sådant ger självförtroende och förtröstan för nästa års härjningståg i EM-turneringen.

DELRESULTAT, EM: 1. Holland 286 poäng; 2. Sverige 284; 3. England 280; 4. Belgien 252; 5. Tyskland 244.

SLUTRESULTAT, EM 1965: 1. Italien 872; 2. England 830; 3. Sverige 778; 4. Holland 772; 5. Belgien 756; 6. Frankrike 730; 7. Tyskland 666; 8. Schweiz 560; 9. Danmark 418; 10. Skottland 252.

KOM LOSS!

12.50 + oms. och porto

Jättefräcka T-shirts

med tvättäkta handtryck

TIII FORMULA KART,

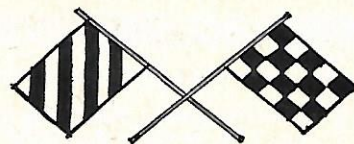
Landalagatan 27, Göteborg C

Jag beställer ex av KOM LOSS-tröjan.

Storlek: liten ☐, mellan ☐, stor ☐

..... IMS
Namn, adress, postadress. V. g. texta

Elegantare — Sportigare

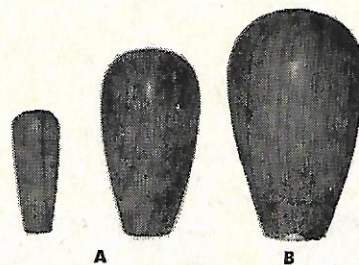

NYA

Växelspaksknappen

KNUBBEN

i Teak med förstärkning av mässing.
Trots detta ej dyrare.

A Till Saab med blinkersknopp Kr. 8:—

B Till övriga märken Kr. 7:—
Priserna exkl. oms.

Finns hos de flesta bil tillbehörsaffärer och bensinstationer och kan även rekvireras från generalagenten

Agenturfirma Bo Ericson

Tegelslagaregatan 21, Kristinehamn
Tel. 0550 - 111 31